

Հայկական գիտահետազոտական հանգույց Armenian Research & Academic Repository

Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Ստեղծագործական համայնքներ
ոչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

**This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial
3.0 Unported (CC BY-NC 3.0) license.**

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով
ձևափոխել կամ օգտագործել առկա նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

891.99

p-52

196

ՅՈՎԱԿԻՓ ԳԵՂԵՑԻԿ

ՅԵՐԻՍ ԱՐԱՐՈՒԱԾՍ

Թ. ԹԵՐԶԵՍՆ

—
ՏԵՏՐ Բ.
—

Ա.Ռ. ՀԵՂԻՆԱԿԻՆ

1872

891.99
Թ-52

891.99

Թ-52

48

19 NOV 2011

ՅՈՎՍԷՓ ԳԵՂԵՑԻԿ

ՅԵՐԻՍ ԱՐՍՐՈՒՄՆՍ

Ք. ԹԵՐԶԵԱՆ

1001
1553

ԱՌ ՀԵՂԻՆԱԿԻՆ

1872

18 APR 2013
18 NOV 2011

31074

1222
1001

ԱՌ ՅԱՆՄԱՀ ՀԱՆՁԱՐ

ՊԼՇԻԿԹԱՇԼԵԱՆ ՄԿՐՏՉԻ

ՁՕՆ

ՉԱՐՄԱՆԱՅ ԵՒ ՅԱՒԷՐԺ ՍԻՐՈՅ

ԹՈՎԱՄԱ ԹԵՐԶԵԱՆ

Ներկայացուցման իրաւունքը Օրթագիւղի Բարեսէր
Ըսկերութեանն է:

ՅՈՎԱԿԻՓ ԳԵՂԵՑԻԿ

ՅԵՐԻՍ ԱՐԱՐՈՒԱԾՍ

Ա.Զ.Դ

Մեր անմահ Պէշիկթաշեանէն՝ ասկէ քանի մը տարի առաջ Օրթադիզի Բարեսէր ընկերութիւնը նոր խաղ մը խնդրած էր: Բայց ինքը արդէն ըմբռնեալ ըլլալով այն անողոք փառէն որ զինքը գերեզման տարաւ՝ ինծի յանձնեց որ Յովակի Գեղեցիկն սրտառուջ վէպը նմանողութեամբ գաղղերէնին՝ Թատրոնի բեմը հանեմ: Որով մտքէն կ'անցնէր բնաւ թէ Ազգը այսչափ շուտ պիտի կորսնցնէր զինքն, ու որդեկորոյս Յակոբայ նման իր նորանոր ցաւոց մէջ զինքը պիտի կոչէր 'ի զուրո՞ւ...

Բարեկամ ձեռք մը արտասուախառն հիացմամբ՝ իր շէր մին վերայ կը դնէ այս նուէրը. որ որչափ ալ ըստ ինքեան չնչն ըլլայ՝ իր յիշատակաւը նուիրական եղած է:

ԹՈՎԱԿԱՍ ԹԵՐԶԵԱՆ

ՅԱԿՈՒՐ
ՅՈՎԱԿԻՓ
ՍԻՄՈՆ
ՌՈՒՐԵՆ
ՆԵՓԹԱՂԻՍ
ԲԵՆԻԱՄԻՆ
ՈՐԳՈՐԱՎ
ՄԻՍ ՈՐԳՈՒՐ ՅԱԿՈՎԱՅ
ԹԻՒՆԱՎԱՅ
ԵԳԻՍՏԱՅ
ԳԵՂԵՑԻ

Նահապետ
Որդի Յաւիթայ
Հասարակ Յովակի

Տեսարանն է 'ի Մեմփիս:

ԱՐԱՐՈՒԱԾ Ա.

Տեսարանն է յԱպարանս Յովակիու:

ՏԵՍԻՎ Ա.

ՅՈՎԱԿԻՓ (առանձին)

Ի զուր շորհապարան Փարաւոն իղձերս լրացնել կը փութայ. այսչափ սատուոյ և փառաց մէջ դառնակակիծ յիշատակներ հոգիս կը յուզեն: Դաւարագեղ հովիտք Գեղրոնի, հայրենի դաշտեր. նման անապատաց հողմէն թուամածաղկի մը իմ նշդէն մանկութիւնս ձեզմէ հեռու կը նուաղի: Ո՛վ հայր իմ Յակոբ, դու երբեմն սիրով զմայլեալ գոռանոք

զիս քու ծերութեանդ յոյսն ու նեցուկը կը կոչէիր. և հիմա իմ աղէտիցս վերայ արտասուելով՝ դերեզմանին գուռը կը հասնիս... Ո՛վ անագորոյն նախանձոտ եղբարք, ձեր յանցաւոր ձեռքերը հօր մը գրկերէն զիս յափշտակեցին: Միթէ անտարբէր աջօք տեսաք իր ծնեւագուծ սրտին ցաւերը. զձեզ ասելու էի, ապերախօք. սակայն այսպիսի թշուառութեան մը մէջ ալ կ'իմանամ որ սիրաս'ի գուծ պիտի շարժի, եթէ ձեր աչաց վրայ զըջման արցունք մը նշմարեմ:

ՏԵՍԻՒ Բ

ՅՈՎՍԵՓ, ՈՒԴՈՒՅԱԼ

ՈՒԴՈՒՅԱԼ. Ինչո՞ւ մշտ այսպէս արտում ես, Տէր. թէ որ թշուառ է մեծն Կէոփաս, ո՞վ ուրեմն կրնայ երջանկութիւն յերազէլ. իշխանդ Փարաւոնի՛ գու հաղորդ ես իր ջօրութեանը, քու իմաստուն կանխատեսութիւնդ փրկեց զՆիպոտոս սովէն: Աւագանին կը պատկառի քեզմէ. թագաւորը զքեզ կը սիրէ. ժողովուրդը կը պաշտէ, արքայից միայն արուած պատիւները կը պատրաստուի քեզի. և վաղը յալթական կառացդ բարձրէն պիտի տեսնես այն մարդիկը զոր երջանկացուցիր:

ՅՈՎՍԵՓ. Այո՛, իմ խնամօքս Նիպոտացիք առատութիւն կը վայելեն. բայց սիրեցեալդ իմ Ուրբաւ. մի թէ ուրիշ աստեղց տակ թշուառներ չկան:

ՈՒԴՈՒՅԱԼ. Եւ ո՞վ քեզի տուաւ, Տէր, տիեզերաց փրկութեանը հակելու հողը:

ՅՈՎՍԵՓ. Դու իմ ճակատագիրս չես գիտեր կամ չցատնալ կը կեղծես:

ՈՒԴՈՒՅԱԼ. Այս միայն գիտեմ, որ Նեղոսի փանց անծանօթ Աստուծմէ մը լուսաւորեալ ինը տարի կայ՝ գուշակեցիր Փարաւոնի, իր ժողովրդոցը սահմանեալ ճակատագիրը: Այնչափ մեծ երեցաւ իրեն քու իմաստութիւնդ որ իր մասանին քեզ տալով՝ Կէոփաս կոչեց զքեզ, և իր տէրութեան հողը քեզի յանձնեց:

ՅՈՎՍԵՓ. Ձե՞ս գիտեր ուրեմն որ Հրէից մէջ ծնած՝ հոս բերուեցայ, մուցուած գերիներու խմբին մէջ. կնկան մը ա-

տելն նենգութեանը զո՛հ եղած՝ երկայն ատեն տառապեցայ սոսկալի բանտի մը մէջ, ուսկից ելլալով այս պատիւներուս հասայ:

ՈՒԴՈՒՅԱԼ. Ձէի գիտեր բնաւ, Տէր:

ՅՈՎՍԵՓ. Սորով ուրեմն իմ թշուառութիւններս. այս երկրիս մէջ համբաւաւոր չեկրնար կոչուել այն արիւնք՝ ուստի ծնայ. քանզի որդի եմ ես հովուաց՝ որոնց բազմութիւն հօտերը՝ Յորդանանու ափանցը վրայ կ'արածին. Յակոբ է իմ հօրս անունը: Այո՛ Սքրահամու թուրը՝ հաւուէն նման առաքինութեամբք երկնից հաճոյ եղաւ, և Աստուած անոր հետ դաշինք և ուխտ հաստատեց: Տասուերկու եղբայր էինք, և ես իր սիրեցեալ Հաբեւայ երկու որդուցը անդրանիկն եմ: Խանդաղատանօք կը սիրէր զիս Յակոբ. այս գորովը եղբարցս նախանձը գրգռեց, ատելի եղայ անոնց աջքին: — Դեռ մանկական հասակիս մէջ, վստահութեամբ իմ չարասիրտ եղբարցս հետ էլայ՝ Սիւքեմայ պարարտ արօտավայրը, մեր խաչնիքը արածելու համար: Այն գողօր հասակին պարզ մտութիւնն ունէի և գառնուկներուս նման երկչոտ էի: Երեք մենաւոր արմաւենեաց քով աղօթքս կը մատուցանէի, երբ ո՞վ սոսկալի յիշատակ, եղբարքս զիս բռնելով՝ ցուրտ և մթին վէի մը մէջ մոռեգնաբար գահավիժեցին: Իսկ ես անոնց կատաղութեանը դէմ դնելու համար՝ անմեղութիւնս միայն և արցունքներս ունէի: Մահուան մօտ էի, երբ զիս իրբև դերի արաբացի վաճառականաց ծախեցին: Մինչդեռ անոնք իրենց եղբօրը արեան գինը մշկերնին կը բաժնէին, աւանդ, ես կուլայի իմ հօրս և այն ապերախտներուն համար որ կը ծախէին զիս:

ՈՒԴՈՒՅԱԼ. Ե՛հ, ի՛նչ. Տէր, յորմէ հետէ Փարաւոնի սիրելին ես և քու աջօք տիեզերաց վրայ կը տարածի, այսպիսի նենգութեան մը վրէժը չի լուծեցիր:

ՅՈՎՍԵՓ. Եղբարքս են, Ուրբաւ:

ՈՒԴՈՒՅԱԼ. Քու Աստուածդ անշուշտ պատուհասեց զանոնք: Այս տիեզերական սովը...

ՅՈՎՍԵՓ. Ո՛վ անգութ. կը կարծես դուռն որ անոնք հօրս քոնք ըլլան, ո՞չ միայն անոնց աղէտներն չաւելցուցի, այլ նաև ջանացի մեղմացնել, գաղանի՛ պաշտօնեայքս Քանանու մէջ առատութիւնը սփռեցին: Բայց քանի մը ժամանակէ՛ ի

վեր, սիրեցեալդ Ուզորալ, յորմէ հետէ բարեգործութեանցս
և պատուոյս նախանձարիւս թշնամիւ կ'արդէլուն զՓարաւոն
ամեն թշուառները իբրև հպատակ խնամելէ, յորմէ հետէ
արդիւնց ինքն օտարականաց օգնել, իմ ընտանիքս սովալըուկ
կը տանջի: Հայրս իսկ թերևս կարօս է հացի.. աւանդ, այս
դառն յիշատակը աչքէս արցունքներ կը հոսեցնէ:

ՈՒԳՈՒՅԱԼ. Հանգարաէ, Տէր...

ՅՈՎՍԵՓ. Արտէջի բարեկամ: Ե՛լ գնա անյապաղ Քեր-
րոնի ձորը, աես, աւանդ, կ'ապրի՞ դեռ արդեօք իմ հայրս-
ըսես իրեն որ հոս գայ ընտանեօք և իր բոլոր աղետովը: Թէ որ
բովանդակ ժողովորդեան մը ճակատագիրը՝ զիս աստեղ չ'ստի-
պէր կենալ, ո՛հ անշուշա կը վազէի՝ իր ոտքը կ'իյնայի. բայց
ահա հասաւ այն ժամը, յորում ամբոխը հրապարակին մէջ
խոնելով՝ անհամբեր կը սպասէ ընդունել այն նպաստները,
զոր կանխատես ոգւով իրեն պատրաստեցի: Հոս կեցիր դուն
Ուզորալ, ժողովէ գերիներդ և ուղտերդ, և միաբոյ բեր որ քեզ-
մէ կը կախուի կենացս երջանկութիւնը:

ՏԵՍԻՒ Գ

ՈՒԳՈՒՅԱԼ (առանձին)

Ինչպիսի՞ առաքինութիւն, և ի՞նչ մարդ. այո՛, Աս-
տուած մըն է որ իրեն կը ներշնչէ. յորմէ հետէ կը կառավարէ
զԵգիպոսս, անմեղութիւն, հաւասարութիւն և արդարու-
թիւն կը տիրեն հոն: Այլ փութանք իր պատուէրները
կատարել:

ՏԵՍԻՒ Դ

ՆՈՅՆ ԵՒ ՍՊԱՅ ՈՄՆ

ՍՊԱՅ. Տէր, մէկ քանի օտարականք խօսելի՞ ուզեն Կէո-
փասայ հետ, ՚ի զուրկ'արգելում անոնց այս պալատիս մուտ-
քը. ես քաշուել չեն ուզէր:

ՈՒԳՈՒՅԱԼ. Ի՞նչ կը խնդրեն ուրեմն այդ յանդուգն մար-
դիկ:

ՍՊԱՅ. Չեմ դիտեր. շատ թշուառ կ'երևնան, հագուստ-
նին կը յայտնէ իրենց աղքատութիւնը, իմ խստութիւնս
անոնց ողբեր ու արցունքներ թափել կու տայ:

ՈՒԳՈՒՅԱԼ. Եւ ո՞րն է իրենց հայրենիքը:

ՍՊԱՅ. Հրեայք են Քանանու երկրէն եկած:

ՈՒԳՈՒՅԱԼ. Քանանէն.. փութամ կոչէ զանոնք այս սրահը,
և մեծարանօք վարուէ հետերնին: (Սպան Վէլէ. առանձին)
Ի՞նչ կը լսեմ. փութանք Կէոփասայ աւետել այս լուրը. իր
տագնապները պիտի դադրին հօրը ճակատագիրն իմանալով-
(Վէրնայ):

ՏԵՍԻՒ Ե

ՍՊԱՅՆ ԵՒ ՕՏԱՐԱՎՈՆԻՔ

ՍՊԱՅՆ. (Այս օգարակն) Սիրտ առէք, օտարականք, մեծն
Կէոփաս կը հաւանի զձեզ տեսնել և ըսել ձեզի, անյապաղ
կու գայ ինքն հոս. (Վէրնայ):

ՏԵՍԻՒ Զ

ՈՐԳՈՒՔ ՅԱՎՈՎՅՈՒՐ

ՌՈՒԻԲԵՆ. Այո՛, էղբարք, մեր հարց Սատուծոյն վասա-
հինք: Եգիպտոսին բարերարը մեծն Կէոփաս անշուշտ բնա-
կարան մը մեզի շնորհէ այս երկրիս մէջ՝ որ թէ և ամու՛՛լ այլ
կրնայ զմեզ երջանկացնել:

ՆԵՓՓԱՂԻՄ. Այո՛. Աստուած մեր հարցն ըսաւ, երբոր
ուխտին վէմը կ'օծէր. «Յակոբ, Եգիպտոսի մէջ ցաւոցդ վեր-
ջը պիտի դանես»:

ՍԻՄՈՆ. Իսկ ես Եգիպտոսի մէջ է որ խզճի ամենէն սոս-
կալի խայթերը կը զգամ:

ՌՈՒԻԲԵՆ. Եւ ինչո՞ւ հոս աւելի թշուառ ես:

ՍԻՄՈՆ. (Յաճ առ էղբարն) Միթէ հոս չէ՞ Յովսէփ...

ՆԵՓՓԱՂԻՄ. Ինչո՞ւ կը խորհիս միշտ թշուառ Յովսէփոյ
վերայ. Աստուած ներեց մեզի անշուշտ, որովհետեւ այս
ասպնջական երկրիս մէջ զմեզ կ'առաջնորդէ:

ՍԻՄՈՆ. Ո՛չ. Աստուած իր պահապան ձեռքը վերցուց
Յակովբայ յանցաւոր որդւոց վրայէն:

ՆԵՓՔԱՂԻՄ. Ձեռ տեսներ իր բարու-թիւնները, Քանանու
սովէն զմեզ կը փրկէ:

ՍԻՄՈՆ. Ե՛ս եմ, դուք էք այն անիծից պատճառը որ
զաշխարհ պատուհասակոծ կ'ընեն:

ՌՈՒԲԷՆ. Եւ ի՞նչ մեծ յանցանք ըրինք մեք:

ՍԻՄՈՆ. Դ՞ու կը հարցընես զայն Ռուբէն, և Սիմոնի՞ն
կը հարցընես:

ՆԵՓՔԱՂԻՄ. Ի՞նչ ուրեմն.. յանցանք մը միայն պիտի
թունաւորէ՞ մեր կեանքը:

ՍԻՄՈՆ. Յանցանք մը կը կոչես անմեղու-թիւնն ու ման-
կու-թիւնը մատնել ուժին և բաղմու-թեան. ո՛հ, եթէ սխալ
մունք մըն է միայն այս, իմ սրտիս վերայ ոճրագործութեան
մը պէս կը ծանրանայ, և կենացս իւրաքանչիւր վայրկեանը կը
թունաւորէ:

ՌՈՒԲԷՆ. Յանուն ամենողորմ Աստուծոյն, հանդարտէ
Սիմէոնը:

ՆԵՓՔԱՂԻՄ. Յանուն մեր հօրն ալեացը, որ զամենքս ալ
պիտի անիծէր:

ՍԻՄՈՆ. Եթէ կը վախնաք սրտիս տագնապները տեսնել,
ինչո՞ւ այնպիսի երկիր մը բերիք, որ մտացս մէջ եղեւանս յե-
շատակը կը զարթուցանէ. ինչո՞ւ Սիւքեմայ հովիտները զիս
չի՛ձգեցիք, ինչո՞ւ չթողուցիք որ սովին ու յուսահատութեան
ճարակ ըլլամ:

ՌՈՒԲԷՆ. Ապերախտ, վրագ ունեցած բարեկամութիւն
նիս յանցանք մը կը համարիս:

ՍԻՄՈՆ. Ձեր բարեկամութիւնը.. այն վայրկեանին պէտք
էիք յայտնել զայն ինձի՛ երբ նեղուաւոր խրատներով առա-
քինւոյն Յովսեփայ գէմ կը գրդուէի ձեր ատելութիւնը:

ՆԵՓՔԱՂԻՄ. Տեսա՞ր որ լացի ես իր ճակատագրին վրայ,
և նաև ներէ՞ ինձ, անիծեցի զքեզ՝ Սիմէոնը:

ՍԻՄՈՆ. Եւ ի՞նչ կը զօրէր քու անէձքդ. Ամենակալը զիս
արդէն դատապարտեր էր: Ձիտ անիծելու տեղ վերաւորելու
էիք այն դանակով որով զՅովսեփ կ'ուզէի խողտողել:

ՆԵՓՔԱՂԻՄ. Եղբայրս չե՛ր...

ՍԻՄՈՆ. Յովսեփն ալ իմ եղբայրս չէր:

ՌՈՒԲԷՆ. Ո՛րչափ կը կարեկցինք քեզ:

ՍԻՄՈՆ. Ո՛չ, ո՛չ. Յաւիտենականը՝ զոր զայրացուցի, իմ
եղեւանաց ծանրութեանը տակ զիս կը ճնշէ. իր վրէժխնդիր
աստուածային մատը իմ ճակատիս վրայ այսպէս զրոշմեց.
« Հեռացէք, մահկանացուք, թշուառէ մը որ ալ ո՛չ բարե-
կամ ունի և ոչ սղոթական, անմխիթար հօր մը ձեռքէն ամե-
նէն խանդակաթ որդին յափշտակեց »:

ՌՈՒԲԷՆ. Ո՛վ տարբարդ եղբայր, կը բաւէ կսկիծդ:

ՍԻՄՈՆ. Երբ տագնապներս ամբքելու համար որդւոցս
գիրկը կը գիմեմ, իրենց գողարիկ դրկացը մէջն ալ աստուա-
ծային ահեղ վրէժխնդրութիւնը զիս կը հալածէ. անոնց ան-
մեղ ժողիւր ստկումս կ'աւելցնէ... անոնց մանկական կեր-
պարանքին վրայ կը կարծեմ նշմարել որ ինձի նման ապե-
րախտ պիտի ըլլան:

ՌՈՒԲԷՆ. Մխիթարուէ, թշուառ:

ՆԵՓՔԱՂԻՄ. Ո՛հ, քու հայրդ ալ մտածէ:

ՍԻՄՈՆ. Աստուծոյ վրէժխնդիր բազուկը վրաս կը ծան-
րանայ (Ձայն խփխփ):

ՌՈՒԲԷՆ. Լուութիւն.. ահա իշխանը իր թիկնապահնե-
րովը կու գայ:

ՍԻՄՈՆ. Ի՞նչպէս լռեմ, երբ երկնից ցատումն ինձ կը
սպառնայ:

ՏԵՍԻՒ Է

ՍՊԱՅՆ ԵՒ ՆՈՅՆՔ

ՍՊԱՅՆ. Օտարականը, ահա Կլէոփաս, յիշեցէք որ ինքը
թագաւորին պատկերն ու նեցուկն է, և արժանի մեծ արանքն
իրեն մատուցէք, երկիրպագէք իր զօրութեանը...

ՏԵՍԻՒ Ը

ՅՈՎՍԷՓ, ՌԻԴՈՓԱԼ ԵՒ ՆՈՅՆՔ

ՌԻԴՈՓԱԼ. (Գառայ առ Յիւզէ՛) Ահա, Տէր, այն օտարա-
կանը որ Եբրայեցի կը կոչեն ինքզինքնին:

ՅՈՎՍԵՓ. Սիրտս կ'այլալի ասանց առջև. ո՛հ եթէ մէջեր. նին եղբայրներէս մէկ քանին ըլլոր:

ՌՈՒԲԵՆ. Տէր, ծուռկերդ կը գրկենք. (էւ Լո՛ւի):

ՅՈՎՍԵՓ. Ոտք ելէք, օտարականք. (առ Ուրբալ): Ի՞նչ կը տեսնեմ Ուրբալ, ասանք եղբարքս են:

ՌՈՒԲԵՆ. Կարելի է:

ՌՈՒԲԵՆ. Տառապեալք օմանք յանուն ժողովրդեան մը կու գանք զԹուրքիւնդ խնդրել:

ՅՈՎՍԵՓ. (առ Ուր.) Ահա Ռուբէն եղբարքս անդրանիկը:

ՆԵՓՓԱՂԻՄ. Աննշան հովուի մը որդիք ենք Թափուր երկրիս ճօխութենէն: Ահա ոտքիդ առջև կը գնենք ամենէն Թանկադին ստացուածքնիս. պիտի արհամարհես, պիտի մերժես, ո՛վ Տէր, այն խուռնիքը զոր Յաւիտենականին կը մատուցանենք մեր օտնից մէջ:

ՅՈՎՍԵՓ. (առ Ուր.) Նեփթաղիմայ ձայնն է, ինքը միայն իմ Թշուառ ճակատագրիս վրայ արցունք Թափեց:

ՌՈՒԲԵՆ. (առ Յով.) Այլալուրժիւնդ մի յայտնէր:

ՌՈՒԲԵՆ. Բարերար իշխան, որուն կանխատեսութիւնը փրկեց ՂՅգիպտոս. ներելի է արդեօք մեզ, քու աջոյդ հովանւոյն տակ ապաւենիլ: Աւա՛ղ. Քեքրօնի երկիւրը, Դովթայի մայ գաշտերը, Սիւբեմայ հովիտք որ երբեմն արգաւանդ էին և ճոխ, հիմայ ամուլ գարձան. . . Սովամահ կը նուալին օրբստ օրէ Աստուծոյ որդիքը. . . Իսրայէլ Թողուլ կը ստիպուի իր հայրենիքը, և այն սեղանը զոր Յաւիտենականին փառացը կանգնեց. . .

ՅՈՎՍԵՓ. (Լէւուի) Ո՛վ Թշուառ երկիր. (Բաբել) Եւ ի՛նչ միթէ բոլոր ձեր ժողովուրդը Եգիպտոս գաղթեց, և սրնու անուամբ Փարաւոնի պաշտպանութիւնը կը խնդրէք:

ՌՈՒԲԵՆ. Յանուն Թշուառութեան: — Ո՛հ, մի մերժեր Յակոբայ որդիքը:

ՅՈՎՍԵՓ. Յակոբ է ուրեմն հօրդ անունը:

ՌՈՒԲԵՆ. Այո՛, Տէր: Այս պատկառելի ծերունին քեզի պէս ամենուն սերելի, Թշուառները կը խնամէ, զԱստուած կ'օրհնէ, որդիքը կը սիրէ և մարդկանց երջանկութեանը կ'աշխատի:

ՅՈՎՍԵՓ. (Լէւուի) Ո՛վ Հայր իմ:

ՆԵՓՓԱՂԻՄ. Աստուած հաճեցաւ իւր որդւոցը պահել զինքը:

ՅՈՎՍԵՓ. (Լէւուի) Փա՛ռք քեզ Աստուած իմ:

ՆԵՓՓԱՂԻՄ. Իր վրայ ծանրացան տարիները, առանց իր հոգւոյն կորովը նուաղեցնելու: Իր զգայարանները միայն տկարացուցին: Աւա՛ղ. ո՛վ իր որդիքը չիկրնար տեսնել:

ՅՈՎՍԵՓ. Եւ ի՛նչպէս կրցաք Թողուլ անօգնական ձեր հայրը Թշուառ երկրի մը մէջ:

ՌՈՒԲԵՆ. Տէր, հետերնիս է Յակոբ. Աստուծոյ կամքն այս էր:

ՅՈՎՍԵՓ. Ինչո՞ւ հոս չէ. միմեկ ձգեցիք սրդեօք զինքը: ՌՈՒԲԵՆ. Մեր կրասեր եղբայրը Բենիամին՝ իր քովէն բնաւ չիհեռանար:

ՅՈՎՍԵՓ. (առ Ուր.) Բենիամին. ո՛վ անուշ յիշատակ. . . ծայրայեղ երջանկութեանս չեմ կրնար գիմանալ. (Բաբել) Պիտի տեսնեմ ձեր հայրը:

ՌՈՒԲԵՆ. Մեր բազմութիւ ծառայից, մեր կանանց ու որդւոց հետ զեռ անապատէն կ'անցնի: Քու պաշտպանութիւնդ խնդրելու համար բոլոր մեր ընտանեաց վերայ, հարկ համարեցանք մե՛ք առաջ գալ:

ՅՈՎՍԵՓ. Դնորհեցի ձեզ զայդ՝ որդիք Յակոբայ, այո՛, հոս պիտի կարենաք պատասպարիլ:

ՌՈՒԲԵՆ. Կը ներէք ուրեմն մեզի, Տէր, վրաննիս կանգնել այն գաշտավայրին մէջ, ուսկից կը նշմարուի մեծակառուցն Սեմիին:

ՅՈՎՍԵՓ. Ես ձեր պիտոյքը կը հոգամ, օտարականք. պիտի տեսնաք թէ՛ սրջափ մեծարոյ է աչացս Թշուառութիւնն ու ծերութիւնը:

ՌՈՒԲԵՆ. Ո՛հ, սրջափ երախտապարտ եմք. . . (Էրբաբել) Ի՛ ծանր անխնայն):

ՅՈՎՍԵՓ. Ոտք ելէք իմ եղբ. . . (Լէւուի) Ո՛ւրբալ, ո՛հ ինչ վայրկեան. . . սիրտս կը արօխէ. . . իմ եղբ. . . (Բաբել) Օտարականք, ոտք ելէք. . . բայց ըսէք ինձի, Յակոբայ բոլոր որդիքը առջևս են. . . ձեր հայրը չի՛ ըր մէկուն կորստեանը վերայ:

ՆԵՓՓԱՂԻՄ. Ներէ, ո՛վ Տէր, մահը յափշտակեց մեր Յովսէփ եղբայրը:

ՍԻՄՈՆ. (այլալու) Յովսէփ. . . ո՛վ է այն որ իր վրայ կը խօսի:

ՅՈՎՍԵՓ. (Ախարի) Սիւնոնն է, ահամայ սարուռ մը
կը դգամ:

ՍԻՄՈՆ. Ո՛չ, սո՛ւ մահը չի յափշտակեց զնքը, կ'ապրի
յուսամ, մի միայն սփոխանքս այս է:

ՈՒԿՈՐԱՆ. Ի՛նչպէս կ'այլադուռնիս, Տէր իմ:

ՅՈՎՍԵՓ. Կը սարուռիմ զնքը տեսնելով:

ՆԵՓՔԱՂԻՄ. (առ Սիմ.) Ո՛չ, տաղնապայոյզ սիրտդ հան-
գարակ:

ՈՒԿՈՐԱՆ. Ո՞վ վերցուց քեզի դէմ գաշտնը:

ՅՈՎՍԵՓ. Իր դէմքը յայտնելու էր քեզի զայն. ահա Սիւ-
նոնը, ահա տփփոյն է իր ճակատը, մասնիչի մը կերպարանք
ունի, յուսահատութիւնն իր աղկը կը կրծէ:

ՍԻՄՈՆ. Խիղճը զիս կը խայթէ, ինքզինքս սանձել չեմ
կրնար:

ՅՈՎՍԵՓ. Գացէք ամենքդ ալ ձեր հօրը առջև և ըսէք
իրեն թէ Կէտփաս այս աստեղց տակ ապաւեն մը կը շնորհէ
իր ժողովրդոցը:

ՈՒՌԻՔԵՆ. Ի՛նչ ցնծութիւն. սվ երջանիկ բաղդ. մա-
հուան ճիրաններէն դու դմեղ կը ճողդարես:

ՈՒԿՈՐԱՆ. Տէր, խուռն բաղմութիւնը երախտապիտու-
թեան երգերով կը թնդացընէ պաշտօնի բակը:

ՊԱՐ. (Աբարի) Փառք բարերարին մարդկան, պատիւ
ազատարարին աշխարհիս:

ՅՈՎՍԵՓ. (առ Ուր.) Օգնէ ինձ Ուգորալ, թնղ հայրս
երջանկութեան օրեր տեսնէ նորէն:

ՆԵՓՔԱՂԻՄ. Աստուած մեր օգնականն է. Կէտփաս մեր
Թշուառութիւնը երջանկութեան կը փոխէ:

ՊԱՐ. (Դարսէն) Փառք բարերարին, և այլն:

ԶԳԻ ՎԱՐԱԳՈՅՐՆ

ՄԱՐՍՐՈՒԱԾ Բ

Փիշեր: — Մեմփիս կը տեսնուի, վրաններ կան ու
րոնց առջինը գոց ու շքեղ է:

ՏԵՍԻՒ Ա

ՈՒԿՈՐԱՆ, ՅՈՎՍԵՓ

ՅՈՎՍԵՓ. Ուգորալ, պատրաստ կենան թիկնապահքս
այս տեղս, Մեմփիսի բնակիչք զգան՝ Հրէից պաշտամունքը
խուովել:

ՈՒԿՈՐԱՆ. Հրամաններդ կը կատարուին, Տէր. բայց
պէտք է որ առանձին ձգեմ զքեզ այս օտարականաց մէջ:

ՅՈՎՍԵՓ. Ինձի համար օտար չեմ..

ՈՒԿՈՐԱՆ. Մի գուցէ մուրթս, Տէր, այս մթութեան
մէջ, այս խառնաշփոթ վրանները..

ՅՈՎՍԵՓ. Թ'սղ սիրտս առաջնորդէ ինձի դէպ 'ի հօրս
վրանը:

ՈՒԿՈՐԱՆ. Բու վրանդ է, Տէր. — Յակոբայ մոքէն ան-
գամ չանցնիր թէ այն ճոխ բարձերուն վերայ կը հանգչի ու
րոնց վերայ կը կրթնի իր որդին հանդիսից մէջ:

ՅՈՎՍԵՓ. Ի՛նչ հոգն է անոր արբայից շուքը, իր Աս-
տուծոյն փառքը միայն կը տեսնէ, իր որդուցը երջանկու-
թիւնը: — Սիրտս կը արօփէ. խնդութիւն. զնքը տեսնել..

ՈՒԿՈՐԱՆ. Մի յայտներ այլայլութիւնդ, սվ Տէր, տա-
րապայման խնդութիւնը փնասակար հեռանքներ կրնայ ու-
նենալ հասակէն տկարացեալ հօրդ վերայ: — Սպասէ գոնէ..

ՅՈՎՍԵՓ. Ի՛նչպէս զսպեմ սրտիս բոցեռանդն տեսնանքը.
բայց դու՛ աղէ, դարձիր 'ի Մեմփիս..

ՈՒԿՈՐԱՆ. Ձիմոռնաս Տէր, որ արեւ ծագելուն պէս յաղ-
թանակը քեզի կը սպասէ: Ամեն բան արդէն կաղմ և պատ-
րաստ է, ժողովուրդը՝ իր բարերարին դէմքը անհամբեր տես-
նարու..

ՅՈՎՍԵՓ. Ո՛րչափ տաղտուկ են ինձ այսօր այս պատիւ-
ները.. հաճոյք մը միայն կրնայ հիմայ զգալ հոգիս, այն է

Իսրայելի գիրկը գիմեւ. Բայց սուզ է ժամանակը, երթ և արևուն առջի ճառագայթներուն հետ վերագարձիր (Քեյի Ուրբալ):

ՏԵՍԻԼ Բ

ՅՈՎՍԷՓ (առանձին)

Պիտի տեսնեմ ուրեմն այն սրահառելի ծերունին որ իմ ամենէն գողոր հասակէս զիս այնչափ կը սիրէր. Ո՛վ Յակոբ, սիրեցեալ որդւոյդ ծոցը պիտի հանդէվ աւելարդ պըւտդ. Ի՛նչպէս պիտի հանգուրժեմ գորովոյդ. և սակայն պէտք է: Ի՛նչ կը տեսնեմ. այս մ[թու]թեան մէջ շողողացող ոսկեճամուռի կտաւը. Ս. յո՛, այս է Յակոբայ բնակարանը. մանանք. ձայն տանիք. բայց ո՛չ. քուրը խոզիկէլ չըլլար. . .

ՏԵՍԻԼ Գ

ՆՈՅՆ ԵՒ ՍԻՄԵՈՎՆ

ՍԻՄՈՆ. Խաղաղ և անդորր կը քնանան բոլոր որդիք Իսրայելի. Էս միայն արթուն կամ, ու ճակատի վերայ սպառնալից կը կենայ Հզօրին աջը:

ՅՈՎՍԷՓ. Խնդրեմ իրմէ եղբարցս թողութիւնը:

ՍԻՄՈՆ. Կը վախնամ մարդկանց հանգիպել. կարծեմ թէ զիս միշտ կը կշտամբեն ոճրադործութեանս համար, իմ մահահամբոյր գազանիքս չթանցս վերայ է միշտ. . .

ՅՈՎՍԷՓ. Սիմէոն. ամենէն աւելի քեզի կը կարեկցիմ: ՍԻՄՈՆ. Սիմէոն. ո՛վ անունս կուտայ. . .

ՅՈՎՍԷՓ. Ի զո՛ւր փախչիլ կուղես քու անձէդ. խիղճը սրտիդ մէջն է. . .

ՍԻՄՈՆ. Ա. յո՛. խղճի խայթը զիս կը ամնջէ:

ՅՈՎՍԷՓ. Յովսեփը միշտ աչքիդ առջևն է և ՚ի յուսահատութիւն կը կրթե քու հոգիդ:

ՍԻՄՈՆ. (Յառաջ գալով դէպ ՚ի խոխ) Ո՛վ որ և խցես, որ վրիժապարտից սրտին մէջ կը կարդաս. մի՛, մի՛ յայտներ իմ ուճիրս. . .

ՅՈՎՍԷՓ. Եւ ո՛վ է հոս. . . ՍԻՄՈՆ. Ո՛չ ապաքէն Սիմէոնին անունը տուիր. մտայ խղճին վերայ չի խօսեցա՞ր. . .

ՅՈՎՍԷՓ. (ճանչաւ շՍԻՄ.) Դո՛ւ ես ուրեմն, թշուառ: ՍԻՄՈՆ. Կը սպառարիմ քեզմէ, քանզի թափանցեցիր սրտիս գաղանիքը, մ՛ըսեր մէկուն. քնութիւնը կը սակայ ինծմէ. . .

ՅՈՎՍԷՓ. Վատարանդ Սիմէոն: ՍԻՄՈՆ. Մ՛ըսեր մանաւանդ հօրս. կը մեռնի ցաւէն. . . ՅՈՎՍԷՓ. Ես քու թշնամիդ չեմ: ՍԻՄՈՆ. Աստուծոյ որդի մը ըլլալու ես դուն, որովհետև դուշակեցիր այն ոճիրը՝ որ ասանուհինդ տարիէ ՚ի վեր հոգիս կը ամնջէ:

ՅՈՎՍԷՓ. Կը կարեկցիմ քու աղէտիցդ և կուլամ. . . ՍԻՄՈՆ. Ես չեմ լար. Աստուած ցամբեցուց աչքերս. սիրտս հրակէզ է:

ՅՈՎՍԷՓ. Ո՛րչափ կը ցաւիմ վրագ, Սիմէոն: ՍԻՄՈՆ. Անունս մի տար. հոս առաքինազարդ հայրս կը հանդէի, իր սնարիցը առջև կը քնանայ Բնեիսմին, իմ յանցաւոր անուամբ քուներնին մի պղտորի:

ՅՈՎՍԷՓ. Ի՛նչ. չես համարձակիր հօրդ երեւալ: ՍԻՄՈՆ. Ո՛չ իր ներկայութիւնը կսկիծս կը զայրացնէ. . . Գիշերը միայն երբ կը քնանայ կուգամ իր կերպարանքը նկատել, և օրը հաղիւ կը ծագի՛ վայրենի գաղանաց նման անտանները կը թափառիմ:

ՅՈՎՍԷՓ. Բայց թերևս իր խօսքերը քեզ մխլթարեն: ՍԻՄՈՆ. Ա. յլ եթէ Յովսեփայ վերայ խօսք բանայ. . . ՅՈՎՍԷՓ. Յովսեփայ. . . ՍԻՄՈՆ. Ա. յո՛, իմ Յովսեփի եղբօրս, զոր առելութեանս շահեցի:

ՅՈՎՍԷՓ. Ուրեմն ժամանակն ալ չամոքեց ցաւերդ. . . ՍԻՄՈՆ. Հոս է մանաւանդ որ կը ամնջիմ, այս տեղս Յովսեփի իմ աչացս առջևն է միշտ. արթուն յիշողութիւնս կենացս իւրաքանչիւր վայրկեանը կը թունաւորէ, կը տեսնեմ այն գեղեցիկ սպասանին՝ հօրը սերն ու պարծանքը, կը տեսնեմ զինքը խաշինքը արածել Սիւքեմայ գաւարադէվ մարմանդները. այն տեղն ալ կը տեսնեմ արիւնք արմաւենեաց

1001
1553

մօտ կ'աղօթէր և ես վրան յարձակեցայ, կը լսեմ իր անմեղ ճիշերը և կը դռնէ... Հայր իմ, աղատէ զիս (դէպ 'ի Վրանը) Յիմար... եթէ լսէ զիս. խաղաղութիւն, խաղաղութիւն... Յակօր դեռ կը հանգչի...

ՅՈՎՍԵՓ. Ձու առական... դառն է քու վիճակդ... բայց զըջացեալ սրտի մը՝ Յովսէփ անշուշտ կը ներէ: Այո, երկինք անյապաղ... մի հեռանար քովէս Սիմէան... բարեկամի մը ձայնը թերևս վշտերդ ամօրէ...

ՍԻՄՈՆ. Քու ձայնդ սրտիս խորերը կ'աղղէ... քիչ մը սիրտս կը խաղաղի... այս վայրկենիս նուազ դժբաղդ եմ... Աստուած իմ, ո՛հ, թէ որ կարենայի լալ. (Յայն հեռաւոր նոսրաց) բայց օրը չուշանար ծագելու. հիմա եղբարքս ջերմ մաղթանօք Յաւիտենականը կը փառարանեն. ես առ տեղերէս հեռանալու եմ. (օրը ինչ ծագի լեպարնին խորը):

ՅՈՎՍԵՓ. Եւ ինչո՞ւ անոնց նուագացը չես ձայնակցիր: ՍԻՄՈՆ. Ո՛չ, յանցաւոր է այս սիրտս... Աստուած կը մերժէ ուխտերս՝ ինչպէս Ապրիլին զոհը. (լայս Վրանս Յիւրաբա): Այլ ի՛նչ կը տեսնեմ. աղօտ լայս մը արդէն աչացս առջև կը նկարի... Ո՛վ երկինք... այս ծիրանեփայլ պատմութիւնը, այս մեծավայելուչ կերպարանքը... ո՛չ, չեմ խաբուիր, Իսրայելը բարեբարն է. դո՛ւ, Տէր, որ եղեռս կը շանջնաս. անոնց համար ընտանեացս դէմ մի զայրանար... իմ յանցանացս բեռը անոնց վերայ չ'ծանրանայ... դժուրութիւնդ կը հայցեմ թշուառ հօրս վերայ... ներէ եղբարցս և թող ինձ փախ լիլ... ո՛ր ալ երթամ՝ Յաւիտենականը կը հասնի ետեւէս... անպատասց խորն ալ, իր անողք արգարութիւնը ինձի կը սպասէ (մէքի պապա):

ՏԵՍԻՒ, Դ

ՅՈՎՍԵՓ (առանձին)

Վեցիր Սիմոն... բայց ինքն ինձի չի լսեր. իմ խնամքն ուրով նորէն խաղաղութիւնը անշուշտ պիտի դանայ: Արդէն արեգակը... (Ի ներքոսօր օրհնելիքս ինչպէս հոստանաց) • Առաւօտեան խանդաղակաթ նուագք կը լսուին. ո՛հ, ի՛նչ քաղցր յիշատակներ մտացս մէջ կը զարթուցանեն (դարձեալ նոսրաց):

1223
1001

երանանուէր աւուրք մանկութեան... իմ ձայնս ալ ան առնէն եղբարցս ձայնին կը միանայ (Քրիստոս նոսրաց յայն):

ՏԵՍԻՒ, Ե

ՅՈՎՍԵՓ ԵՒ ԲԵՆԻԱՄԻՆ

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. (Վրանէն ելելով) Այո ինձի անծանօթ աւուրքը եղբարցս օրհնելու թեամբքը կը թնդան... Հայրս դեռ կը հանգչի... քնացիր խաղաղութեամբ Իսրայէլ՝ ասպնջական երկրի մը մէջն ես:

ՅՈՎՍԵՓ. Այո է ուրեմն Բենիամին, այն մատաղ տղան զոր այնչափ անգամ դրկացս մէջ կը փայփայէի, և որուն շքութեամբ հազիւ անունս կը թոթովէին...

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. (Վրանէն դուրս) Ի՛նչ ճոխութիւն... շատ ցեալ աչքերս հազիւ կրնան հանդուրժել այսչափ շքեղութեանց...

ՅՈՎՍԵՓ. Անմեղութիւնը կը ժպտի ճակտին վրայ, իր գեղադիտակ կերպարանացը վրայ կը շանջնամ զՆուսթէլ՝ հօրս սիրեցեալը և մեր երկուքին մայրը:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Եւ ո՞վ է այն բարերար մարդը որ այսչափ մեծափարթամ ճոխութեամբ Յակօբայ որդիքը կ'ընդունի... (Գեղեցիկ Վրանէն) Այլ ո՞վ զարմանք... ո՞վ ուրեմն...

ՅՈՎՍԵՓ. Հանդարտէ Բենիամին.

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Օտարական, անունս գիտես դուն և սակայն ես զքեզ չեմ շանջնար: Ոսկեճամուկ պատմութեանը ինձի կը յայտնէ որ Մեմփիսի բնակիչներէն ես:

ՅՈՎՍԵՓ. Երկար ժամանակ է որ հոս կը բնակիմ. բայց սիրելի են սրտիս Քանանու բնակիչք:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ուրեմն կը շանջնաս այն հուշակաւոր իշխանը որ այնչափ սիրով զմեզ կը հիւրընկալէ:

ՅՈՎՍԵՓ. Այո, Բենիամին, կը շանջնամ:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ըսէ իրեն թէ որչափ ամենքս ալ զինքը կը սիրենք. լսէ թէ հայրս կ'օրհնէ իր անունը, և թէ երբոր վերադառնանք մեր հայրենիքը...

ՅՈՎՍԵՓ. Հայրենիքդ, Բենիամին...

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Այո, այն բարեբաատիկ երկիրը՝ զոր Աստուած մեր հարցը առաւ:

ՅՈՎՍԵՓ. Կը բաղձան տեսնել նորէն Քերրոնի մարման զնէրը:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Հոն են իմ խնձարուքս:

ՅՈՎՍԵՓ. Իմ քովս ալ չես մոռնար զանոնք:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Երբէք մեր հարց սոկերոտիքը և Աստուծոյ սեղանը հոն ձգեցինք:

ՅՈՎՍԵՓ. (գրէիւ) Սիրեցեանք իմ Բենիամին:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Կը գրիկն զես. և ինչ է քու գորովանացդ պատճառը:

ՅՈՎՍԵՓ. Մանկութիւնդ ու անմեղութիւնդ. որչափ արդէօք կը սիրէ զքեզ հայրդ:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Իր սրտին մէջ զՅովսէփի փոխանակեցի:

ՅՈՎՍԵՓ. ԶՅովսէփի:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Այո՛, սիրեցեալ եղբայր մը զոր կորսնցուցինք. շատ մատաղ էի այն տանն և չէի հասկընար այնչափ հեծկլանանց և յուզմանց պատճառը. բայց հօրս արատուքը տեսնելով ես ալ կուշայի:

ՅՈՎՍԵՓ. Ո՛վ գողար լեզու անմեղութեան:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ո՛հ, երբ անաղորոյն մահը այս սիրեցեալ որդին մեզմէ յափշտակեց, ցաւոյ մէջ Յակոբ կը մաշէր, և իր վշտահար հոգին մխիթարելու համար զես իր ծոցը տարին, և հայրս վերստին զանել կարծեց զՅովսէփի: Իրեն կ'ուզէկցէի ամեն տեղ, և զինքը կը սփոփէի անուշ խօսքերով և իր ծեւրութեանը նեցուկը ըլլալով. կ'ըսէին մեր տունը որ անկեղծ էր Յովսէփի և Քերրոնի, ես ալ հօրս սէրը գրուեցու համար իրեն նմանող ըլլալ կը ջանայի...

ՅՈՎՍԵՓ. (գրէիւ Վեն. Վայմ.) Սիրեցեանք իմ Բենիամին, երկայն օրեր ապրէ այսպիսի բարեսիրտ հօր մը գրկացը մէջ. գո՛ւ միայն կրնաս կորուսեալ Յովսէփայ տեղը բռնել...

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Զեմ յուսար երբէք: Բայց արդէն եղբարքս արթընցեր են, արեւը կը ծագի և Յակոբ զես կը քնանայ:

ՅՈՎՍԵՓ. Առանց քունը ընդմիջելու, Բենիամին, կրնամ արդէօք նկատել իմ... քու հօրդ վէճ կերպարանքը:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ո՛հ, բան մը չեմ կրնար զմանալ քեզի... բայց զգուշանանք որ չ'արթընայ (Վրանը էր Բացոտի, Յակոբ ճոխ Բաբիլոն լքայ քնացած):

ՅՈՎՍԵՓ. Ահա այն աստուածարեալ ծերունին, վերջաւոր

պէս կարօտ աչքերս զինքը վերստին կը տեսնեն... տարեք իր վայելուչ կերպարանքը չէ եղծած. իր ճակատն առաքինութիւն կը ճառագայթէ... Ո՛հ, անոր տեսքը ինչպիսի՞ զմայլմամբ հօգիս կը լեցնէ:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ինչո՞ւ այլայլէր ես, Տէր իմ:

ՅՈՎՍԵՓ. Բենիամին... սիրտս... բայց կը քնանայ: Պէտք է հնազանդիմ սրտիս զղացմանցը. այս վէճ ճակատին առջև, ՚ի ծուծի խնարհինը և սիրահոս արատուօք ողողէնք այս մեծարելի ձեռքերը (Ծնբարդ-Բէմաբ Լայ):

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Օտարական, որդիական գութն անգամ ապրի և աւելի պատկառանք կամ սէր կրնայ աղգել:

ՅՈՎՍԵՓ. Բենիամին, ո՞չ ապաքէն ամեն բարի մարդկանց հայրն է սա:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Իրաւ է. (Հեռուօր յայն ճնծղայից և պարբերաւ ճակատն առաքող) Ինչ պատերազմական պրնակներ կը լսեմ:

ՅՈՎՍԵՓ. (Վէրսի) Աւանդ. Ժողովուրդը յալթանակ տեսնելու անհամբեր ՚ի Մեմփիս կը հրաւիրէ զես: Անագոս ընդն պատիւը... և ինչպէս թողում հայրս...

ՏԵՍԻՒ Զ

ՅՈՎՈՐ ԵՆ ԱՌԱՋԻՆՔ

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Հեռուօր նուագաց ձայնը հայրս կը զարթուցանէ:

ՅՈՎՍԵՓ. (Վէրսի) Բաղքը վայրկեան... (Կարճնայ Յակոբ)

Ինչ անպատում զմոյլմամբ հօգիս կը զեղու:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Իսպառ լուսան զուրկ են իր աչքերը, օտարական. ինքն զքեզ պիտի չկարենայ տեսնել:

ՅՈՎՍԵՓ. (Վէրսի) Ո՛վ հայր իմ, ինչո՞ւ չկրնար որդիդ իր գրկացը մէջ զքեզ ամփոփել...

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Իր գողգոջուն բայլերուն առաջնորդը Բենիամին է:

ՅՈՎՈՐ. (արժեանքով) Լուէ իմ ազգքս, Աստուած Աբրահամու. գերզմանին դուռն հասած, անգարձ հրամանդ իմ հարցս երկրէն զես կը հեռացնէ: Հօր ու ամենակալ, եթէ կ'արգիլես որ իմ ոսկերքս հօրս ոսկերացը հետ հանգչին՝ նայն

չըրմին մէջ, իմ արդեալաց մէջն ալ կը պաշտեմ քու վճիռ-
ներդ. կը մեռնիմ եթէ հարկ է՝ պանդխտութեան երկրին
մէջ. բայց որդիքս գոնէ երջանիկ ըլլան:

ՅՈՎՍԷՓ. Իր վերջին մտածութիւնն ալ որդիքն են:

ՅԱԿՈՒԲ. Բենիամին, անցաւ արդեօք աղօթից ժամը..

չէմ լսեր եղբարցդ աղօթքի ձայնը:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Արեգակն արդէն հորիզոնին վրայ կը ծածա-
նի. նուազները դադրեցան:

ՅԱԿՈՒԲ. Ո՛վ խն Բենիամին.. ի՞նչ տեսիլք խրկեց ինձի
Տէրը. անշուշտ ամբէլ ուղեց ցաւոցս դառնութիւնը.. լսէ
այս ահարկու, այլ և ասորժ երազը..

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Մտիկ ընեմ, հայր:

ՅՈՎՍԷՓ. Քանանացոց երկիրը Նեղոսի ափունքներէն
զատող անաստան մէջէն կ'անցնէի. աղաքս չորս կողմն
էին, և ըստ իմ սովորութեանս վրագ կը կռթռնէի:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ես ալ անշուշտ կը ջանայի նուազ տարժա-
ները ընել քեզի ճամբան:

ՅԱԿՈՒԲ. Այո՛, որդեակ իմ: Յանկարծ անաստաց դառ-
նաշունչ հովերը կը սկսին շնչել, և օդոց մէջ աւաղակոյտ ամ
պէր կը զիղուին. ծառայիցս և ուղտերուս նման՝ ես ալ
զըրեւս կը ծածկէի, մահուրնէ խորշուռ համար: Մորիկը կը
ցնդի, անամս երկնից մէջ արևը կը շողայ, քրտնաթոր շա-
կասս վեր կը վերցընեմ. այլ աւանդ, առանձին կը դանամ ինք-
զինքս հրատոջոր և ամայի դաշտի մը մէջ, որուն ծայրերը հո-
րիզոնին հետ կը խառնուէին: Բոլոր որդիքս զիս ձգեր էին:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ե՛ս ալ, հայր իմ, ո՛հ, ո՛չ կը խաբուիս. քովդ
էի ես:

ՅՈՎՍԷՓ. Ո՛չ որդեակ, մինակ էի:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ես թողնում քեզդ. ուրեմն եղբարքս զիս
առեր տարեր էին:

ՅՈՎՍԷՓ. (Բեկոսի) Ինչպիսի ոճիր մը մտացս մէջ կը զար-
թուցանէ այս տղան:

ՅԱԿՈՒԲ. Մխայնակ էի, հրակեղ ծարաւով մը շրթունքս կը
պապակէին, ուժս կը նուաղէր և մահուան երգեր կ'ուղչէի
առ Տէր. որդւոցս համար կ'աղօթէի..

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Որդւոցդ..

ՅԱԿՈՒԲ. Եւ ա՛հս յանկարծ ձայնդ լսեցի:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ես ալ անշուշտ ծոցդ զիմեցի:

ՅԱԿՈՒԲ. Օտարականի մը ձեռքէ բռներ էիր դուն. ինքն
ինձի արմուտ մը ընծայեց. այս վեհազն ու գեղեցիկ օտարա-
կանը դէպ ինձի ծուեցաւ, աչքերս 'ի լոյս բացուեցան.. և
ճանցայ զՅովսէփ..

ՅՈՎՍԷՓ. (Բեկոսի) Ո՛վ հայր իմ:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ի՛նչ. այն Յովսէփը որ ա՛լ չկայ:

ՅԱԿՈՒԲ. Ողջագուրեցի զինքը սրտիս վերայ.. իմ զա-
ւակս, իմ սիրելի զաւակս կը կոչէի զինքը. ո՛չ կենացս մէջ
աւելի երջանիկ վայրկեան մը չեմ ունեցած: Որդեակ իմ
Յովսէփ.. իմ սիրեցեալ Յովսէփս.. ո՛վ իմ սրտիս անուշ
զաւակը, ծերութիւնս ինձի մոռնալ չխտուտ դբեղ..

ՅՈՎՍԷՓ. (Բեկոսի) Ո՛վ սրտաուռչ տեսիլ. և սակայն
իր առջէն է Յովսէփ:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ալ մի լար հայր իմ, ցաւերդ ամբէլ:

ՅԱԿՈՒԲ. Արթուն ըլլամ կամ քնանամ, զինքը միշտ կը
կարծեմ տեսնել. ինչ քաղցր ձայն որ լսեմ, կը յլեմ իր
քնքուշ ձայնը:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ո՛վ անմխիթար կսկիծ:

ՅԱԿՈՒԲ. Երբոր տեսնեմ մայր մը որ ծոցին մէջ սիրեցեալ
որդի մը կը գգուէ, զքեզ կը յլեմ ան առնին ալ ո՛վ իմ Յով-
սէփ.. և սակայն դու՛ իմ ծերութեանս յոյսը, դու ես հիմայ
անգարման չարեացս աղբիւրը:

ՅՈՎՍԷՓ. Ա՛լ չեմ զիմանար.. չեմ կրնար զսպել սրտիս
յուզմունքը. (Ժողովը լռեալով):

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ի՛նչ կը տեսնեմ..

ՅՈՎՍԷՓ. (Գրիէ Ռեբեկոսի, Բեկոսի) Ո՛վ հայր իմ, հայր:

ՅԱԿՈՒԲ. Ո՛վ կը համբուրէ ձեռքս.. ո՛վ կ'օղոզէ զայն ար-
տասուօք:

ՏԵՍԻԼ Է

ՆՈՅՆՔ ԵՒ ՈՒԴՈՒՅԱԼ

ՈՒԴՈՒՅԱԼ. Անպատում բերկրութեամբ լեցուած՝ Ժողը-
վուրդը կը սպասէ, ո՛վ Տէր, տեսնել իր ազատարարը յաղ-
թական կառայ վրայ, գէմ մի կենար իր սիրոյն, խնդութեան
աղաղակներով կը կոչէն զԿէտիաս:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. } ԿԷՏՈՒՄՆ:
ՅԱՎՈՐ.

ՅԱՎՈՐ. Ո՛ւր է ուրեմն ԿԷՏՈՒՄՆ.

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ինքն է որ դողդոջուն ձեռքերդ արտասուօք կ'ողողէր:

ՅԱՎՈՐ. Ի՞նչ կը ըեմ. սո՛վ հիացանչ աղնուռ[թիւն..

Տէր իմ, շնորհապարտ ոգւով ծնդացդ կը փարիմ..

ՅՈՎՍԵՓ. Մեղացս.. ո՛հ. ո՛չ.. այլ սրտիս.. (Խորան Բաղ-
ճա-Ռիւն հրէից և Եգիպտացոց):

ՈՒԳՈՐԱՅԻ. Ահա քաղաքացւոց խումբը յառաջ կուգայ,

Տէր:

ՅՈՎՍԵՓ. (Յախճա և Բենիամինի յեռփէն բռնեւլ) Եկէք, եկէք երկուքնիդ ալ, ես ձեզն պիտի առաջնորդեմ. հալըդ եղէք փառացս՝ զոր երախտապարտ ժողովուրդ մը ինծի կը պատրաստէ. Եթէ իմ՝ յաղթական կառացս վերայ բազմն ինծի հետ Յակոբ և Բենիամին, Մեմիխ թող իմանայ թէ սրջափ կը մեծարեմ առաքինութիւնն ու անմեղութիւնը:

Պար

Սորվէցէք, երկրիս աշխարհակալք, թէ ի՞նչ է ճշմարիտ փառքը: Պատերազմաց արիւնուռչո ոգին չ'զիներ իր բազուկը. իր յաղթանակը աւերակաց վերայ չէ՛, այլ երջանկացեալ մարդկանց մէջ՝ որոնք կենօք չափ իրեն երախտապարտ են:

(Ի խորս Բապեր, Էանայ և Տանկոի և խումբ զբախտանոց Ժաղխամբ և խնկոգ. — յաղթական Խորս. ուր Բաղմին Յախճ և Յովնէֆ, առ ոպս նոցա Բենիամին):

ՉԳԻ ՎԱՐԱԳՈՅՐՆ

ԱՐՄԱՐՈՒԱԾ Գ.

Ապարանք Յովսեփու, մէկ կողմը սեղան: Յակոբ իր որդւովքը սեղանին շուրջը. հակառակ կողմը այն ատենուան երաժիշտք կը նուազեն. առջևէն գերի. ներ, ոսկի ամաններ կը լեցնեն, և այլն:

ՏԵՍԻԼ Ա.

ՅՈՎՍԵՓ, ՅԱՎՈՐ, ՈՐԳԻՒԹ ՅԱՎՈՐՈՒ (բաց 'ի Սիմէոնէն).

ՅԱՎՈՐ. Ո՛վ որ երկցս երջանիկ, լ'նչ խաղաղութիւն, սո՛վ Տէր. մի թէ այսչափ պատուոց արժանի էին աննշան հովուք: ՅՈՎՍԵՓ. Պիտի զխնասս քիչ ատենէն այսչափ յարգա- նաց պատճառը:

ՅԱՎՈՐ. Արժանի կը սեպես քովս նստիլ, և իմ որդիքս չորս կողմս խմբել:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Բաց 'ի Սիմէոնէն, հայր իմ:

ՅԱՎՈՐ. Ի՞նչ գեռ ինձմէ կը փախցի՞ Սիմէոն. բաւական էր Յովսեփը կորանցնելը:

ՈՒՐՈՐԵՆ. Յովսեփը.. պէտք է ուրեմն հանդիսից մէջ, այսպիսի հզօր և վեհանձն իշխանի մը առջև յիշատակել ողբա՛լ Յովսեփայ վրայ:

ՅԱՎՈՐ. Ո՛վ իմ անդրանիկս, իբրև տարապայման կը կշտամբես ցաւերս.. չէս յիշեր Ուրբէն, այն օրը յորում իր մահը ինծի գուժեցիր.. արցունքներ կը սահէին աչքեգ..: զուք եղբայր էք միայն. կրնտք զինքն մոռնալ. բայց հայր մը միշտ արցունքներ ունի իր կորուսեալ որդւոյն համար. (Յովնէֆ գրէ զաջ Յախճա). Դո՛ւ ես Բենիամին որ ձեռքս կը սեղմես խանդաղատանօք:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ո՛չ, հայր իմ, բարերար իշխանն է:

ՅԱՎՈՐ. Ներէ, Տէր, որդւոյս ձեռքը կարծեցի:

ՅՈՎՍԵՓ. Հոգ մ'ըներ ալ Սիմէոնին վրայօք Յակոբ. զինքը բնառելու մարդ խրկեցի, անյապաղ հոս կուգայ: Գերիներ, հեռացէք (Ռիմին երաժիշտք և սպրտի): Հիմայ թող քաղց.

ցրանուազօրհնութիւններ երդինք՝ի պատիւ հզր Ամենակալն
և բարձրելոյն...

ՅԱԿՈՒՆ Ի՛նչ կը լսեմ, ո՛վ Տէր. մի թէ մեր օրինաց կը
հնազանդին գու ալ:

ՏԵՍԻՒ Բ

ՆՈՅՆՔ ԵՒ ՈՒԴՈՐԱՒԱԼ

ՈՒԴՈՐԱՒԱԼ. Մի սկսիր նուագները, Տէր իմ. ՚ի զուր Փա-
րաւան կը մեծարէ զքեզ, և ՚ի զուր քեզի երախտապարտ կը
դաւանի ինքզինքը Եգիպտոս: Գու փառացդ ու առաքինու-
թեանդ նախանձոտ թշնամիք կը համարձակին ամբաստանել
զքեզ:

ՅՈՎՍԷՓ. Եւ ո՞րն է յանցանքս:

ՈՒԴՈՐԱՒԱԼ. Առանց հրամանի օտար ժողովուրդ մը հիւր-
ընկալելդ. Եգիպտոսացոց սահմանեալ նպաստները անոնց
բաշխելդ, և քեզի միայն սեփական պատիւներուն մասնակից
ընել անձանթ չողիւ մը:

ՅԱԿՈՒՆ. Վէհանձն մարդ, արդեօք տղետկցդ պատճառ
պիտի ըլլանք:

ՅՈՎՍԷՓ. Անհոգ եղիր, ծերունի:

ՈՒԴՈՐԱՒԱԼ. Արդէն անարգ դրանիկներ հէս և երկպառա-
կութիւն կը ցանեն այս երկու ժողովրդոց մէջ. այս օտարա-
կանաց շատը, արդէն նախատակոծ...

ՅՈՎՍԷՓ. Նախատէ՛լ Քանանու ժողովուրդը.. դողան
յանցաւորք.. Բայց փութմանք յոտս Փարաւոնի. աս մեծ
թագաւորը կ'անսայ ճշմարտութեան.. Ահներև պիտի տես-
նուի Աստուծոյ արդարութիւնը և թշնամիներս ամբթա-
պարտ պիտի կործանին: Իուք, որդիք Յակոբու, ձեր ծա-
ւաներովը իմ պաշտապագէք, էս եմ ձեր կենացը պատաս-
խանատուն: Իսկ դուք, Եգիպտացիք, կ'երդնում յանուն Ա-
ստուծոյն որ ձեր ապագայ թշուառութիւնները ինձի յայա-
նեց, ո՛վ որ ամբարիշտ ձեռք մը վերցընէ Իսրայելի որդւոցը
վերայ՝ մահապարտ է: Թիկնապահ՛ք, պաշտպանեցէք այս
օտարները՝ ուղեկցելով անոնց: Բենիամին, հօրդ քով կեցիր
դուն (Բենիէ Յովելի և Ուրոբալ, սասի և անսի որդիք և Բիկնապահ):

ՏԵՍԻՒ Գ

ՅԱԿՈՒՆ ԵՒ ԲԵՆԻԱՄԻՆ

ՅԱԿՈՒՆ. Բարերար մարդ.. երկնից օրհնութիւնը...

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ա՛լ ինքը չիլսեր...

ՅԱԿՈՒՆ. Նուազ եւանդուն չըլլան մեր իղձերը իր բացա-
կայութեան ատենն ալ. ճանչցիր թէ ինչ աղչու է երախ-
տադիտութիւնը, երբոր մեր բարերարին ձայնը կը լսեմ, գող
մը, սարսուռ մը կը ղգամ:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ինչն ալ անտարբեր աչքով քեզի չինայիր.
քուն եղած ասենդ մինչդեռ իմ սիրոյս և քու առաքինու-
թեանց վերայ կը խօսէի իրեն, դէպ ՚ի քեզ ծուեցաւ և աչ-
քերը արցունքներ հոսեցին:

ՅԱԿՈՒՆ. Ի՛նչ այս մեծ մարդը Յակոբայ առջև խոնարհե-
ցաւ:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Այո՛, հայր իմ. « Բենիամին, ըստ ինձի,
երկիր պագանելով կը մեծարեմ հօրդ ծերութիւնը »:

ՅԱԿՈՒՆ. Օրհնեալ ըլլան իր ծնողքը.. օրհնեալ ըլլայ այն
հայրը որ զինքը իր որդին կրնայ կոչել..

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ո՛վ երկցս երջանիկ այն աղուն որ զինքը իրեն
եղբայր կրնայ կոչել:

ՅԱԿՈՒՆ. Եւ ո՞ւր առաջնորդեց մեզ, այս մեր ընտանեաց
աղստարարը:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ոսկէձեղուն արբունեաց մէջ:

ՅԱԿՈՒՆ. Շատ հարուստ է ուրեմն:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Միրանիփայլ պատմուճախ կը հագնի:

ՅԱԿՈՒՆ. Չորս զին թիկնապահ՛ք կան:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Օր մը բաւական չէ իր գերիները համբերու-
համար:

ՅԱԿՈՒՆ. Սիրելի՛ է ժողովրդեան:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Լսեցիր Եգիպտացոց խնդադին արմուկները:

ՅԱԿՈՒՆ. Սակայն անոր ալ թշնամիները կան:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Հայր իմ, ինչո՞ւ թշնամիներ կ'ունենայ մարդ,
երբոր ինքը ամենուն ալեկութիւններ կ'ընէ:

ՅԱԿՈՒՆ. Վանդի չարասէր մարդիկ կան: Կլեոփան է ա-
նունը:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Այո՛, հայր:

ՅԱԿՈՒԲ. Այո երկիրը ծնած է:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Չեմ գիտեր:

ՅԱԿՈՒԲ. Նկարագրէ ինձի իր կերպարանքը:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Վայելագէ՛մ է ու բարձրահասակ. իր խոր-
տըլագեղ մազերը խողովքներով ուսոցը վերայ կ'ընան:

ՅԱԿՈՒԲ. Ո՛հ ինչպէս Յովսէփին կը նմանի, Բենիամին:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Անուշ է իր նայուածքը և ձայնը...

ՅԱԿՈՒԲ. Յովսէփայ ձայնը կը կարծէի լսել, երբոր կը խօ-
սէր:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Երեսուն դարուն զեռ հազիւ տեսած է:

ՅԱԿՈՒԲ. Յովսէփա անոր հասակակից պիտի ըլլար:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ինչո՞ւ անօգուտ յըլատակներով ցաւերդ կը
նորոգես: Ա՛լ Հապթէլայ որդին իմ եղբայրս չիկայ...

ՅԱԿՈՒԲ. Գիտե՛մ, գիտե՛մ որ զաւակս կորսուեցաւ, յան-
ցաւոր եմ զինքը յիշե՛լովս: Ո՛չ ապաքէն իմ սրտիս մէջ դու
անոր տեղը բռնեցիր: Բենիամին, առանց քեզի մինակ պիտի
մնայի: Եղբարքդ զաւակի տէր են, մուսցան հայրերնին, ո՛հ
գոնէ դու զիս մի՛ ձգեր:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Երբեք, երբեք իմ սիրելի հայրս:

ՅԱԿՈՒԲ. Աչացս լայր մ'ընեցաւ և ծերութիւնը վրաս կը
ծանրանայ. բայց զեռ որդի մը ունիմ: Եկուր ուրեմն որ գըր-
կեմ զքեզ, սիրեցեալ Բենիամին:

ՏԵՍԻՒ Դ

ՍՊԱՅ, ՅԱԿՈՒԲ, ՍԻՄՆՈՆ

ՍԻՄՈՆ. Ո՞ւր կը տանիս զիս:

ՍՊԱՅ. Կընօփաս կը հրամայէ որ հօրդ քով կենաս (Բէ-
խ):

ՏԵՍԻՒ Ե

ԲԵՆԻԱՄԻՆ, ՅԱԿՈՒԲ, ՍԻՄՆՈՆ

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Դուն ես Սիմէոն. եկուր մեկտեղ մտի՛ծա-
րէնք հայրերնիս:

ՍԻՄՈՆ. Ե՛ս մտի՛ծարեմ զինքը, Բենիամին:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Մըլա Յովսէփայ վերայ կը խօսի:

ՍԻՄՈՆ. Յովսէփայ... Աստուած իմ:

ՅԱԿՈՒԲ. Ինչո՞ւ քովս կը փախչես՝ Սիմէոն: Եթէ մեծ
կսկիծ մը կը հիւճէ հողիդ, չի յայանես հօրդ. իրմէ աւելի
կրնայ մէկը զքեզ ստիփել. բայց ինձի սիրտդ որդեակի, ըսէ
ցաւերդ:

ՍԻՄՈՆ. Ո՛հ, երբեք...

ՅԱԿՈՒԲ. Մի՛ թէ դու ալ եղբարցդ պէս պիտի կտամբէս
զիս որ Յովսէփայ վերայ կուլամ. դու ալ հայր ես, Սիմոն,
եթէ յանկարծա՛հաս աղէտք մը որդուցդ մեկէն զքեզ զրկէ,
մի՛ կրնայ մտի՛ծարել զքեզ:

ՍԻՄՈՆ. Սիրտս կը կեղեքես, հայր:

ՅԱԿՈՒԲ. Եւ սակայն եղբարքդ կը կարծեն որ զանոնք
կ'արհամարհեմ Յովսէփայ վերայ լայրով: Ապերախաներ...
հօր մը սիրտը չեն ճանչնար: Տուր ինձ քու ձեռքդ Սիմոն.
հաւատաս ինձ՝ Թէ հայր մը ան զաւակը կը սիրէ աւելի որ
մըլա իր քովն է, որ զինքը կը գգուէ և կը մտի՛ծարէ:

ՍԻՄՈՆ. Գու բարեարտութիւնդ զիս ամօթապարտ կը
ձգէ:

ՅԱԿՈՒԲ. Կը ճանչնամ զքեզ, Սիմէոն. քու եռանդուն
հրավառ սիրտդ շատ անգամ զքեզ ինձմէ հեռացուց. արհա-
մարհեցիր դուն եղբարցդ զբօսանքները և ընտանեաց անուզ
հրճուանքները: Որսոց մէջ պատերազմական զբաղմունքներ
ինդրեցիր. ախորժակացդ վայրենութիւնը, անտառաց միայ-
նութիւնը, գաղանաց հետ կուռիլդ խտացուցի՛ն արդեօք
սիրտդ. մի թէ չարացար և յանցանք մը գործեցիր... արդեօք
արիւն թափեցիր...

ՍԻՄՈՆ. Ո՛չ ընաւ, ո՛չ ընաւ. սուրբ են ձեռքերս մարդ-
կային արենէ... բայց մի՛ Աստուած...

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ինչո՞ւ, մի՛ հայր իմ, այսպիսի կասկածներ
կ'ընես Սիմոնին վերայ... ո՛չ ապաքէն Յակօբայ որդին է... կըր-
նայ քու աղքատօ՛մդ յանցաւոր ըլլալ մարդկանց կամ Աս-
տուծոյ առջև:

ՍԻՄՈՆ. Յակօբայ սերունդը Աստուծմէ պիտի անիծուի:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ո՛հ, ի՛նչ կ'ըսես եղբայր:

ՍԻՄՈՆ. Ներէ՛... տաղնասու... ցնորբս...

ՅԱԿՈՒՑ. Ո՛չ, Սիմէոն. Աստուած իր ծառային ըսաւ...
«Եզրկատուի մէջ օրհնես պիտի քու զաւակներդ, անոնցմէ
Թագաւորներ պիտի ծնանին, և քու որդիքդ ծովու աւազին
չափ շատնալով պիտի ծածկեն բոլոր երկիրը»:

ՍԻՄՈՆ. Բայց սա ալ ըսաւ. « Սիմոն, գաւազան բռնու-
թեան, Ֆահրբու փառքը պիտի չի վայելէ »:

ՅԱԿՈՒՑ. Ո՛վ յայտնեց քեզն Սասունեայ կամբը...

ՍԻՄՈՆ. Ըսաւ նաև. « Յովսէփը պիտի ըլլայ բեղմնաւոր
ուսար »:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Կեցիր, եղբայր. ինչո՞ւ Յովսէփայ վերայ կը
խօսիս:

ՅԱԿՈՒՑ. Անդու՞թ, չէն գիտեր որ ալ ինքը չ'կայ:

ՍԻՄՈՆ. Ո՛վ կսկիծ... ո՞վ սաղմապ...

ՅԱԿՈՒՑ. Մի թէ բոլոր որդիքս իր կորուստը չողբացնին:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ծաղիկ հասակիս մէջ էս ալ վրան լացի:

ՍԻՄՈՆ. Ինքզինքս ալ չեմ կրնար զսպել. Աբրահամու

Աստուածը զիս կը հալածէ... Աչքիս առջևն է մահուան
հրէշտակը. սպաննալից ձայնով զիս երկնաւոր ատենը կը
հրաւիրէ:

ՅԱԿՈՒՑ. Ի՞նչ գործեցիր ուրեմն, թշուաւ...

ՍԻՄՈՆ. Պիտի անիծես զիս, Յակոբ:

ՅԱԿՈՒՑ. Զքեզ անիծել... ո՞վ երկինք:

ՍԻՄՈՆ. Ոճիր մը գործեցի...

ՅԱԿՈՒՑ. Ոճիր մը... և Յովսէփայ անուն առիր:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ո՛վ չար, արդեօք զի՞նքը սպաննեցիր:

ՍԻՄՈՆ. Ո՛չ, ո՛չ, եթէ արգար է Ալեանակալը, դեռ կ'ապրի
և պէտք է որ ապրի իր յանցաւոր եղբարքը սպառօքու չա-
մար:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Իր յանցաւոր եղբարքը...

ՅԱԿՈՒՑ. (Ծնօթեմբ) Մեռած չէ՞ Յովսէփ... Տաննէջինդ
ապրի է որ կուլամ, և դուք իմ դառն արտասուացս զիմացսք:
ՍԻՄՈՆ. Քու արտասուքդ սրտիս վերայ ինկան և ծովու
մը նման ողողեցին զայն:

ՅԱԿՈՒՑ. Բայց ո՞չ ապաքէն դու գուժեցիր ինձի որ գա-
զան մը լափեց զինք...
ՍԻՄՈՆ. Խաբեցի զքեզ:

ՅԱԿՈՒՑ. Ո՛չ ապաքէն եղբարքդ, երբոր քօլս դարձան,

մտիր ցանեցին իրենց զընուն վերայ և աղիսուրմ ճիչեր ար-
ձակեցին:

ՍԻՄՈՆ. Խաբեցին զքեզ:

ՅԱԿՈՒՑ. Դու չտուիր ինձի իր արիւնհուսայ սպամուճանը
և արտու՞մ ձայնով մը ըսիր. « Լաց, հայր իմ, լաց, չար գազան
մը լափեց սիրեցեալ որդիդ »:

ՍԻՄՈՆ. Խաբեցի զքեզ:

ՅԱԿՈՒՑ. Նենգաւորք... ո՞ր աշխարհքը տարեք զինք...
մըր տեղ պիտի կրնամ զինքը գտնել:

ՍԻՄՈՆ. Զեմ գիտեմ:

ՅԱԿՈՒՑ. Որո՞ն էր այն զգեստը որ ինձի բերեք:

ՍԻՄՈՆ. Յովսէփայ:

ՅԱԿՈՒՑ. Հասցա արիւնը:

ՍԻՄՈՆ. Գառնուկի մը զոր մերթեցի:

ՅԱԿՈՒՑ. Ո՛վ տարապայման ցաւոցս... ըսէ, ըսէ ինձ, ո՞ւր
է եղբայրդ:

ՍԻՄՈՆ. (տակադեալ) Յաւիտենականին ձայնն է որ զՎայէն
կը հարցաքննէ:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Ո՛ւր է եղբայրս, ի՞նչ ըրիր:

ՍԻՄՈՆ. Ուղեցի վերաւորել. բայց Բարձրելուն ալը
փընեց ձեռքիս մէջ սպաննալից երկաթը... Մի ինդրեր ինձմէ
արիւնը... քանզի չհոսեց:

ՅԱԿՈՒՑ. Ի՞նչ ըրեր զինքը:

ՍԻՄՈՆ. Ծախեցի:

ՅԱԿՈՒՑ. Ծախեցիր...

ԲԵՆԻԱՄԻՆ. Յովսէփայ արիւնը գերկներու մէջ...

ՍԻՄՈՆ. Հայր իմ...

ՅԱԿՈՒՑ. Քու հայրդ...

ՍԻՄՈՆ. Ո՛չ. անիծեալ եմ: Այս սուրբ անունը շրթուհըս
կ'այրէ:

ՅԱԿՈՒՑ. Եղբարքդ ալ յանցաւոր են:

ՍԻՄՈՆ. Ես ամենէն աւելի:

ՅԱԿՈՒՑ. Նենգաւորք... ո՞վ գրդեց զձեզ այս եղեւնը գոր-
ծելու...

ՍԻՄՈՆ. Մախանք, նախանձ և ատելութիւն. Յովսէ-
փայ վերայ միայն կը խօսէիր, Յովսէփը միայն կը սիրէիր...
և Յովսէփը մեզի սթգալի եղաւ... իր կորուստը վշուեցնեք... ո՛չ

էթէ այն օրուընէ 'ի վեր խղճիս խայթն ու տաղնապները տեսնելիր.. Աստուծոյ բազուկը՝ Կայենի նման զիս շանթահար ըրաւ.. Բարձրեալը զնորեց միտքս.. ցամբեցուց անգամներս.. դատապարտութեան կնիքը ճակատիս վերայ դրոյնեց.. կողակցիս, որդւոյս քով 'ի զուր սփոփանք կը խնդրէի.. Եղեանագործք հանդիստ չունին.. Հայրենի տունէն հեռացայ.. մահիճս ձգեցի.. կը թափառէի մայրեաց մէջ.. հեղեղատնէ ըու եղերքը կը պառկէի.. զՅովսէփ կը խնդրէին աղաղակներս, բայց ձայնս անապատներու մէջ կը կորսուէր: Հղօրին վրէժխնդրութիւնը զիս կը հալածէ.. Յանցաւոր եմ ես ու թշուառ...:

ՅԱԿՈՒՔ Սիմէոն:

ՍԻՄՈՆ. Զքեզ խանդաղատել չեմ ուզեր. կը շանջնամ ոճիրս: Բարձրեալը չիներեց, իրեն պէս ահաւոր եղիր դու ալ. Էս յափշտակեցի սիրեցեալ որդիդ.. Էս մերկացուցի զինքը եր պատմուճանէն.. Էս վերջուպէս... ո՛հ ես ծախեցի. իմ, քու, Աբրահամու արիւնը.. Պատժէ զիս, անխճէ զիս. անխճէ խաղառ Սիմէոնին սերունդն ալ...:

ՅԱԿՈՒՔ Աստուած սրտմտութեան.. Բայց ի՛նչ աղմուկ կը լսեմ:

ԲԵՆԻԱՄՄԻՆ. Եղբարքս են որ կը վերադառնան:
ՅԱԿՈՒՔ Մասնիւք...:

ՏԵՍԻԼ Զ

ՅԱԿՈՒՔ ԵՒ ՈՐԳԻՔՆ

ՌՈՒԲԵՆ. Մեր բարերարին առատաձեւն խնամքը կրնանք...:

ՅԱԿՈՒՔ Հեռացէք, հեռացէք ձեր հօրմէն:

ՌՈՒԲԵՆ. Ի՛նչ է մեր յանցանքը:

ՆԵՓԹԱՂԻՄ. Ի՛նչ ըրինք:

ՅԱԿՈՒՔ Ո՛վ խտացեալ սիրտք. դո՛ւք մոռցաք և ինձի՛ կը հարցունէք...:

ՌՈՒԲԵՆ. Ո՛վ Յակոբ...:

ՅԱԿՈՒՔ Ճակատիս վերայ չէք կարգար Ամենակալին վճիռը որ զձեզ կը դատապարտէ:

ՌՈՒԲԵՆ. Եղբարք իմ... Սիմէոն:

ՅԱԿՈՒՔ. Ի՛նչ ըրիք.. Ի՛նչ.. խղճի ձայնը չէք լսեր սրտեր. նուզ մէջ՝ որ Յովսէփ կը պոռայ:

ՌՈՒԲԵՆ. Կօրսուէցանք...:

ԲԵՆԻԱՄՄԻՆ. (յոպս անխալ) Ներէ հայր իմ. ձեռնամած կը պաղատի քեզ Բենիամին...:

ՅԱԿՈՒՔ. (չԲենիամին բնառելով). Զատուէ այս անօրէններէն ո՛վ Բենիամին.. Ի՛նչ գործ ունի անմեղութիւնը յանցանաց մէջ.. Եկո՛ւր որդեանկ իմ, Եկո՛ւր.. դու միայն արիւնս ես... դու միայն՝ Իսրայէլէ արիւնն ես... հեռացիր եղբայրասպաններէդ որդեակ իմ...:

ՆԵՓԹԱՂԻՄ. Իողգոջագին ծնագոյդ կը փարիմք հայր... ներէ մեզի:

ՅԱԿՈՒՔ. Ի՛նչպէս խանդաղատիմ ձեր արտասուածը.. եղբայրնիդ ալ կու՛ւր երբ զինքը ծախեցիք...:

ՍԻՄՈՆ. Իմ վրաս թափէ միայն բարկութիւնդ.. Էս միայն յանցաւոր եմ:

ՏԵՍԻԼ Է

ՆՈՅՆՔ ԵՒ ՅՈՎՍԷՓ

ՆԵՓԹԱՂԻՄ. Օգնէ մեզի, հզօր իշխան, մեր հօրը ցատուճմ ողբէ՛...:

ՍԻՄՈՆ. Ե՛ս եմ, Էս յանցաւորը...:

ՅԱԿՈՒՔ. Փախէք, հեռացէք, Եթէ ո՛չ զամենքդ ալ կ'անի ծեմ:

ՅՈՎՍԷՓ. Կը պաղատիմ քեզի, Յակոբ, մի՛ անխճեր զաւակներդ...:

ՅԱԿՈՒՔ. Երբոր շանջնաս իրենց նենգութիւնը...:

ՅՈՎՍԷՓ. Եթէ Աստուած 'ի գուժ կը շարժի զըջման արցունքներէ, մի թէ վրէժխնդրութեան ոգւով լցուած կրնայ Յակոբ որդիքը նշովէլ:

ՅԱԿՈՒՔ. Ո՛հ չես գիտեր Ի՛նչ կը խնդրես.. չես շանջնար ասոնց ոճիրը...:

ԲԵՆԻԱՄՄԻՆ. Յանցաւոր են, բայց որդիքդ են:

ՅԱԿՈՒՔ. Կրնո՞ս հաւատալ. Թշուառք.. իրենց եղբայրը, իմ զաւակս, Յովսէփս ծախեցին...:

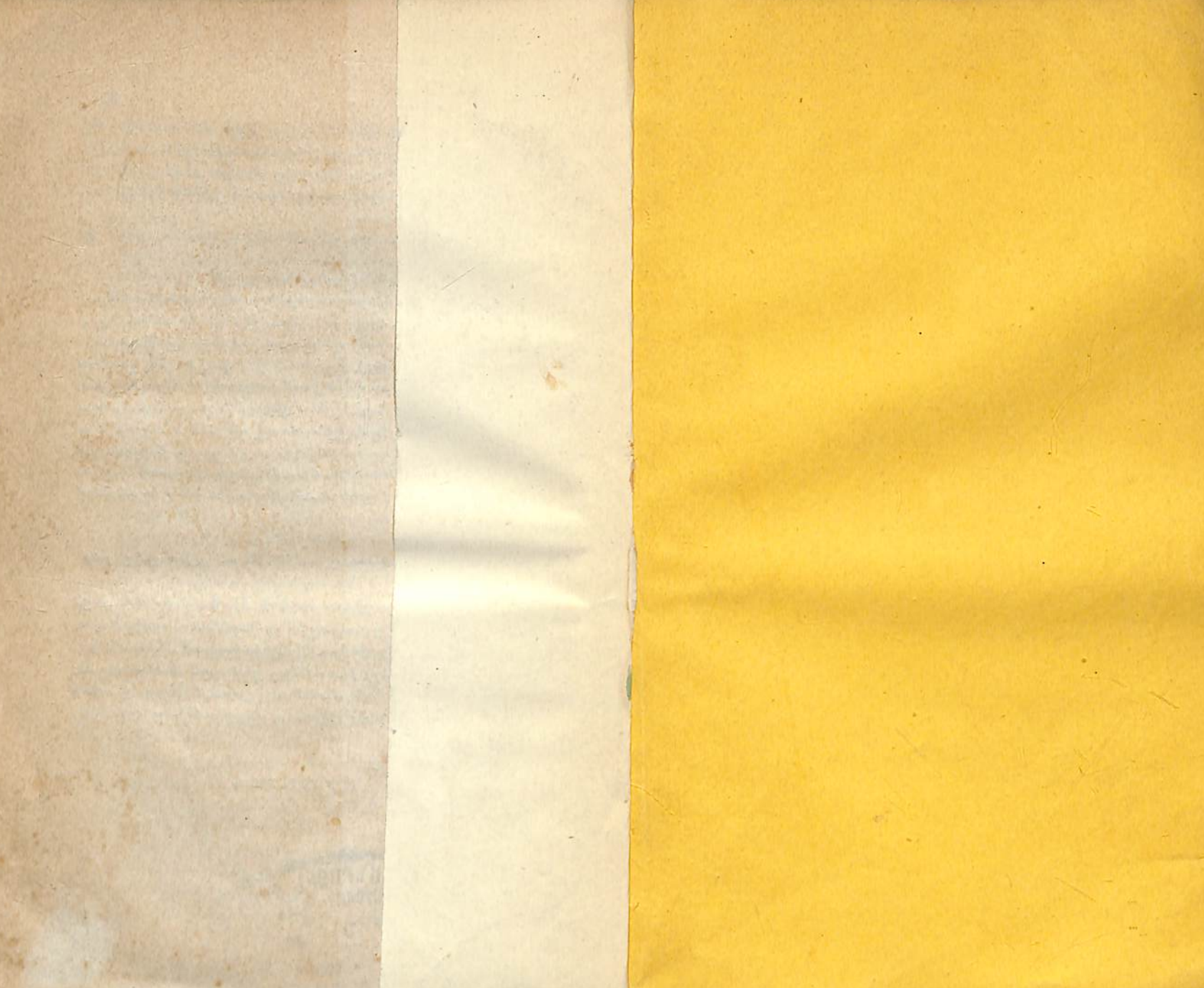
ՌՈՒԲԻՆ. Յաւերնիս յանցանքներնէս աւելի է:
 ՆեփթԱՂԻՄ. Արնամբս կ'ուզէի դնել զինքը:
 ՌՈՒԲԻՆ. Աս երկրիս մէջն է անշուշտ... Ներեցէք որ...
 ՆեփթԱՂԻՄ. Թափառինք Եգիպտոսի մէջ... և երբոր զինքը
 գտնանք...
 ՌՈՒԲԻՆ. Աւջեւ 'ի ծունր կ'իջնանք...
 ՍԻՄՈՆ. Գլուխնիս փուռոյ մէջ կը թաթախենք...
 ՆեփթԱՂԻՄ. Կը փշրենք իր երկաթները...
 ՍԻՄՈՆ. Իր շղթաները ես կ'ուզեմ կրել:
 ՆեփթԱՂԻՄ. Ամենքիս ալ գերի կ'ըլանք զինքը ազատելու
 համար (Եւէտա՛ վրայ կ'ըլան):
 ՅՈՎՍԷփ. Որդիք Յակոբու կեցէք, սրտերնիդ զըջացեալ
 է. եղբայրնիդ կը բնտուէք. կ'ուզէք իր շղթաները կրել. լաւ
 ուրեմն պիտի գտնէք զինքը:
 ՍԻՄՈՆ. Ինչպիսի՛ յոյս կուտայք մեզի, Տէր:
 ՅԱՎՈՐ. Որդիս պիտի գտնամ...
 ՍԻՄՈՆ. Ո՛րջափ պիտի առէ զմեզ:
 ՅՈՎՍԷփ. Դեռ զձեզ կը սիրէ...
 ՍԻՄՈՆ. Սոսկալով պիտի տեսնայ զմեզ:
 ՅՈՎՍԷփ. Ձեզի ներեց արդէն:
 ՅԱՎՈՐ. Ո՛վ Տէր, նպաստէ եռանդեանս... առաջնորդէ
 դողդուռն քայլերուս. որդիս գտնամ:
 ՅՈՎՍԷփ. Հանդարտէ պատկառելի ծերունի:
 ՅԱՎՈՐ. Ըսէ՛ ինձի, ըսէ՛ ի՛նչ եղաւ:
 ՅՈՎՍԷփ. Փառաց ծայրն հասած է, և հիմայ մարդկանց
 երջանկադոյնն է:
 ՅԱՎՈՐ. Ալ գերի չէ՞ ուրեմն:
 ՅՈՎՍԷփ. Թագաւորին սիրելին է. Ժողովուրդը կը խո-
 նարհի իրեն առջև:
 ՅԱՎՈՐ. Ո՛վ յուզումն... ի՛նչ այլայլութիւն. ո՛հ Տէր,
 զԹա՛ ինձի... որդիս, ո՛ւր է որդիս:
 ՅՈՎՍԷփ. Հայր իմ, ոտքիդ առջևն է. ես եմ Յովսէփ...
 ԱՄԵՆՔԸ. ('ի Ժողով) Յովսէփ...
 ՅՈՎՍԷփ. Այո՛. քու Յովսէփ որդիդ է որ հիմայ քեզմէ
 իր եղբարցը թողութիւնը կը խնդրէ:
 ԲՆԵՆԱՄԻՆ. Աստուած զթուլթեան:
 ՅՈՎՍԷփ. (ԿԱՅԻՆ՝ ուր հանելէն ու գրելէն ետք) Ո՛տք ելէք,

եղբարք իմ, Յակոբ կը ներէ ձեզի... Հայր իմ, որդուդդ մէջ
 ապրէ. Փարաւոն իմանալով իմ բարեբաստիկ վիճակս և թըշ-
 նամեացս նենդուլութիւնը, Գեսեմայ երկիրը ձեզի կը շնորհէ.
 Հոն միասուսմ Իսրայելի որդիքը պիտի կարենան իրենց հար-
 ցը Աստուածը պաշտել:
 ՅԱՎՈՐ. Աստուած զթուլթեան, վերջապէս որդիս կը
 շնորհէս ինձի...
 ԲՆԵՆԱՄԻՆ. Գրեմ գբեզ, եղբայր իմ:
 ՍԻՄՈՆ. Ա՛լ ցաւերս գաղբեցան... անցան տաքնասպներս:
 ՅՈՎՍԷփ. Ո՛վ հայր իմ, ինչո՞ւ չես կրնար տեսնել քու
 որդիդ, որ զքեզ երջանկացնելու յուսով միայն կը սփոփուէր:
 ՅԱՎՈՐ. ('ի Ժողով) Աստուած իմ, դու որ իմ զաւակս
 շնորհեցիր ինձի. դու որ իմ ցաւերս այս վայրկենիս մէջ փա-
 րատելով երջանիկ հայր կ'ընես զիս... ո՛հ, ա՛ռւր ինձ, հարցս
 քով յաւիտեան հանգչելէն առաջ՝ անգամ մ'ալ որդուդ
 դէմքը տեսնեմ: (արփառանքն երբեք) Բայց ո՛հ. ի՛նչ ակորժ
 զզացմունք մը կ'իմանամ... մթութիւնը կը փարատի... լոյս.
 լոյս... ո՛հ. քաղցր վայրկեան. ո՛հ վերջապէս զձեզ կը տեսնեմ
 աղաքս...
 ՌՐԴԻԲԻՆ. (ԿՅՈՒԲ ԳՐԵՆՎ) Ո՛վ հայր մեր:
 ՅՈՎՍԷփ. Թող առաքինութիւնն ու յոյսը զմեզ դար-
 ձեալ միացնէ:
 ՅԱՎՈՐ. Եկուր զերկս, որդեակ իմ Յովսէփ. ա՛ռ քեզի
 իմ համբոյրս, առէք դուք ալ իմ օրհնութիւնս, որդիք Իսրա-
 յելի՛ այս քաղցր միեթարուլութիւնը որ կը զբամ, կ'ապահովը
 նէ զիս որ Աստուծոյ խոտամանցը լրանալու Ժամանակը մօ-
 տեցաւ... մօտեցաւ այն Ժամանակը յորում Իսրայել պիտի
 տիրէ բոլոր աշխարհիս՝ թշուառ մարդկութիւնը երջանկա-
 ցընելու համար:

29-ի ՎԱՐԱԳՈՅՐՆ

ՎԵՐՁ

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0335749

